

mästus tunneb ärra, et temma mitte üksi
laste sünnitaja, waid ka nende keige eesti-
menne foolmeister peab olema, ja et need
sannad ja ello kõmed lastele keige kauem
mele jáwad, mis nad emma ümber romades
ja joostes kuulwad ja näewad. Ta tunneb
ärra: Maim jáab ni heaks ehk pah-
haks, kui emmad tedda keige es-
malt tewad. —

On Marri omma piisufestega üksipäinis,
siis lasseb ta neid põlwili heita, panneb nen-
de piisufesed fäed kokko, heidab isse nende
seffa põlwili, öppetab neid Jummalat pal-
luma, ütleb neile, fuida innimenne tännoga
ommad silmad taewa pole peab töstma, fuida
Jummal meid armastab ja fuida meie teine
teist peame armastama. — Ta ei tunne
muud õnne, kui sedda, mis Jummal ta rin-
du vannud, se on armastus!

Et mailmos veel muud lusti ja rõmo
on, sedda on Marri ätraunnustanud; ta ei
ella nüüd ennam mudega ja mudele, kui
omma lapsfestega ja lapsfestele.

Kesf ösel istub ta kurn ja kahwatand üh-
he weikese sängi ees. Misspärrast? Jah,
üks temma armfaist on haige! Ta nuttab,
pallub, sillitab, törjub kärb sed ärra ja öhkab
Jummal pole. Kui omma werrega, mis
ta soonte sees tuksub, last surma suust woiks
peasta: warsi lassefs ta sedda joosta! —
Emmad, kus teie diged emmad ollete ja sed-
da loete, üttelge, kus ma walletan?

Näddalid lähwad möda, laps on alles
haige, emma armastus ei wassi mitte ärra
temma sängi serval walvamast. Marri on
ärralöpnud ja kahwatand, ta tunneb, et kaua
ennam wasto ei joua panna; agga kus ta se-
pärrast jätrele jättab? Ta on jo naene, ta
on emma, ta ei woi waggusi omma last
surma holefs jäätta. Jääb ta isse ka seál ju-
res halgefs, agga armastus ei jáe mitte
haigef, funni lihha temma lihhast ja werri
temma werrest jälle möda tubba ümber jook-
seb; ja kui ta murre ja walwaminne tedda
ennast ka haua äre peale on saatnud: ta næ-
ratab veel surma wodi peál, kui omma lap-